

По-късно селянитѣ построили скришно първата църква, на старото име „Св. Богородица“, по-горе въ рѣката, въ по-сигуренъ жгълъ между Елишина и дѣсния ѝ притокъ, при стръмни брѣгове, гдето е и сега новата църква.

Турцитѣ гледали на попъ Нейка като на бунтовникъ, подозирали го въ размирничество, но той умѣлъ да се крие въ мѣстността Бѣлковото надъ Плаковския манастиръ „Св. Илия“. Единъ пѣтъ турцитѣ го издебнали въ село и го хванали. Дълго време го измѣчвали за пари и да издаде другаритѣ си бунтовници. Тѣлото му било горено съ нажижено желѣзо и свещеникътъ ослѣпялъ. Петъ-шестгодишното му момче *Колю* било грабнато отъ турцитѣ, но Севлиевиетъ бей го взелъ и отгледалъ въ Севлиево. Когато Колю стигналъ на 17 — 18 години, бейтъ поискалъ да го потурчи и да го ожени за дъщеря си. Момъкътъ отказалъ. Една нощъ избѣгалъ и се завърналъ въ Плаково. Тамъ заварилъ бащиния си домъ изгоренъ, църквицата съборена, а пребитиятъ му и слѣпъ баща билъ заведенъ отъ селянитѣ за гледане и прехрана въ манастира „Св. Илия“, гдето и починалъ въ 1794 г. — 104 годишенъ.

Останалъ съвсемъ безъ срѣдства и дирень отъ турцитѣ, Колю се крилъ и се прехранвалъ съ просия, носѣйки блюдо въ рѣка, по църква, погребения, черковища и домове. Отъ това получилъ прѣкоръ Колю Блюдото. Съ просия той доставялъ храна на слѣпия си баща до смъртъта му.

Вторъ свещеникъ въ Плаково билъ нѣкой си *Хвѣрлю* или *Серафимъ*, за когото не сж останали спомени. Подиръ него дошелъ свещеникъ *Киро*, а следъ него монахъ *Варлаамъ*, който е служилъ до 1825 г.

Пети свещеникъ въ Плаково билъ *Христо Стайковъ*, дошелъ отъ Елена, училъ църконенъ редъ и пѣние въ Плаковския и Кжпиновския манастири. Свещеникъ Христо Стайковъ билъ подстриганъ въ 1826 г. и залѣгалъ предъ старей и първенци въ селото да се построи нова църква, понеже старата била тѣсна, низка, тъмна и съвсемъ негодна за храмъ Божий. Въ времето на свещеникъ Христо Стайковъ билъ ржкоположенъ за свещеникъ *Марко попъ Драгановъ* отъ Феда-бей, учителствувалъ въ Дебелецъ презъ 1863 г.

Свещеницитѣ *Серафимъ*, *Стефанъ*, *Варлаамъ* и *Христо Стайковъ* сж били ученици на Нейка и по-стари духовници. Преданието за тѣхъ говори, какво тѣ не само били грамотни, но и високо родолюбиви черковници, които смѣло отбранивали старитѣ свободи на раитѣ въ околнитѣ села. Въ сжщия духъ говори и надгробния камъкъ въ двора на Димитъръ Стояновъ съ дата отъ 1809 г.